

Quiles pot més

Gerents de l'imperi de l'esportiu, els germans Quiles i altres importants empresaris d'Elx porten endavant un projecte de macrourbanització i port esportiu privat en un lloc ecològicament ideal. Tant Elx com Alacant hauran de requalificar la zona per a permetre les edificacions. Els PGOU s'alteren, així, per a l'especulació.

Ismael L. Belda

ditats hipòcrites i demagògiques, per exemple, que a les presons no es dóna feina, que als interns se'ls paga poc i que no tenen seguretat social. És cert, però ¿els advocats quan han encarregat les targetes de visita, els impresos i els sobres a empreses penitenciàries? Mai. Llavors, ¿què critiquen? Que critiquin aquells que s'esforcen per esmenar els errors, no els que amb la seva conducta col·laboren a mantenir els errors.

També diuen que les sancions que imposa l'administració penitenciària són arbitràries. Jo els he de dir que dels 1.600 expedients disciplinaris oberts a la Model, els signants no han intervingut ni una sola vegada assessorant ni defensant l'intern. Si hi ha tanta arbitrariedad és perquè ells hi col·laboren i no fan res per a evitar-la. A part, ignoren que també hi intervé el fiscal i el jutge de vigilància, que són òrgans de la justícia i als quals també deuen acusar d'arbitrariedad. Llavors vol dir que els autors de l'informe no es creuen l'estat de dret. En aquest cas, pleguem veles.

I encara hi ha una altra cosa que em cansa. En aquest país hi ha grups que s'autoatribueixen el poder de beneir, de lliurar certificats de denominació d'origen; grups que poden decidir el que és i el que no és democràtic. Ja hi ha els tribunals per a fer-ho, i ningú més. ¿Què vol dir Associació de Juristes Demòcrates? ¿Que els altres no ho són? Doncs que els facin fora, que en aquest país no tenen cabuda. ¿Potser ells són els únics que s'apoderen de l'etiqueta de democràtics i els altres som feixistes? Això ja es feia a la dictadura, ¿però ara? No hi ha res més fàcil per quedar com a demòcrata que dir que el del costat és un feixista o un torturador. Aquesta és una temptació fàcil, aconseguir una bona imatge pròpia a canvi de menysprear la dels altres. Però s'ha de demostrar. Estic fart d'aquests grups que jo anomeno «señoras del ropero de la caridad cristiana», que tenen pena dels pobres delinqüents, dels marginats, sense fer-hi res, només perquè està de moda. I segur que, si els demanessin més impostos, segur que dirien que no.

—Una darrera pregunta ja que el veiem molt enfeinat. ¿Vostè es jubilarà com a director de la Model?

—No. Els càrrecs públics cremen. Aquest té un període breu. A més, quan es vol mantenir un cert nivell d'independència, et va generant cada vegada més soledat i més aïllament, i jo no estic disposat a pagar certes quotes d'indecisió. □

Un edifici solitari, fantasmagòric, gran i ple de bigues queda encara en peu en una immensa planícia humida. A la teulada, unes lletres negres de traços enormes pinten: Salinera Catalana. Aquesta fortificació era, fa unes dècades, l'encarregada d'extraure la sal al Sud d'Alacant. Les llacunes, dos milions de metres quadrats esquitxats pels crits de les aus i el soroll de la mar, un indret ecològic de primera magnitud, esperen ser urbanitzades. És el Saladar.

El passat 26 d'abril José Luis Lasalle, alcalde d'Alacant, i Manuel Rodríguez, alcalde d'Elx, es reunien en públic secret a l'hotel Almirante de la platja de Sant Joan. Els acompanyaven el regidor alacantí d'Urbanisme, Alfons Arenas, l'homòleg il·licità, Josep Fornés, tècnics de totes dues corporacions i J. M. Perea, regidor alacantí de Turisme i ex-director general del gremi. Amb ells hi havia el promotor de la reunió: un marmessor dels germans Quiles, els senyors de Kelme,

que aquell matí els feia saber els plans dels seus representats respecte al Saladar. El conclave acabà amb un acord unànime.

Un arquitecte d'Almeria ha dibuixat el que, segons un rotatiu local, serà una nova «Ampúria Brava». La idea és construir —«en aquests terrenys avui erms»— un port interior amb capacitat per a 2.000 atracadors, gràcies al qual els propietaris podran quasi atracar el iot al costat de la vivenda. Els saladars hauran de convertir-se en una urbanització que, escampada al llarg d'una immensa franja litoral, abraçaria «llocs selectes d'oci i esbarjo, una zona residencial dedicada a hotels, i una altra reservada a habitatges i bungalows». Un grapat de forats de golf, algunes tafulles de verd i un Palau de Congressos —la cultura sempre té cabuda—, s'afegirien al complex. A més d'unes casetes socials consistents en xalets de 1.000 m2 d'extensió, amb piscines naturals.

Per tal d'aconseguir que el Mediterrani arribe a aquest poble de luxe, tan

Urbanova, el poder dels diners.

sols cal canalitzar a l'estil Venècia un mar interior d'alt *standing*. Potenciar el turisme de luxe és l'estratègia. El que és una simple i pura operació especulativa i una privatització de la costa és presentat pels consistoris municipals d'Alacant i Elx com trobar el llum d'Aladí: «la singularitat d'aquesta gran obra —explicava el rotatiu alacantí— se centra en les actuacions previstes per a poder ampliar el litoral (sic), ja que l'aigua envairà part dels terrenys i vo-rejarà la zona residencial». De la Llei de Costes, ni se'n parlava.

El poder Quiles

El grup d'empreses Kelme és la primera marca estatal de calçat esportiu. Amb una plantilla de setanta treballadors, no solament ha aconseguit una situació econòmica notable, amb projecció europea, sinó també un recent conveni pel qual l'URSS entrega als propietaris, els germans Quiles, el dret a fabricar les espadenyes del poble soviètic.

Patrocinadors d'un equip ciclista i d'un altre d'atletisme, els Quiles són avui dia una de les cinc famílies més riques d'Elx i de la comarca del Baix Vinalopó. Prou, pel que sembla, perquè dos ajuntaments es disposen a modificar la filosofia i el contingut dels Plans generals d'Ordenació Urbana.

Diego Quiles Navarro, el germà més gran, fou president de l'Elx, C. F. Els altres amos de Kelme són José i Antonio. Des dels anys seixanta, en què començaren les seues activitats, no han cessat de créixer. En aquesta data promogueren la construcció de la Gran Platja de Santa Pola, un poble assetjat per les immobiliàries que els Quiles han propaganditzat amb molt de zel. La ciutat del Vinalopó i del Misteri s'urbanitza amb finques Quiles-Kelme.

Els tres germans són propietaris també dels terrenys de les velles salines al sud d'Alacant on se situarà la futura Marbella. Un fum de tanques amb publicitat de Kelme, disperses per l'antiga trama humida dels blancs erals, anuncien una ocupació irreversible. La Salinera Catalana va tancar fa 23 anys. L'immens paisatge carregat de fauna i flora autòctona passà a mans de Banco de Bilbao. Els Quiles van adquirir els terrenys més tard, quan els PGOU d'Alacant i Elx ja es preparaven en els despatxos tècnics. Una pura i simple especulació. Per a l'operació, els Quiles no estan sols. Algunes de les més importants firmes d'Elx aspiren a la tallada urbana. Entre els quals, el superconegut empresari Miguel Hernández,

perseguit per la Seguretat Social i odiat per les centrals sindicals, el xalet del qual ocupa una part important del centre d'Elx i fa poc ha estat tancat per un embargament de 1.000 milions de pessetes.

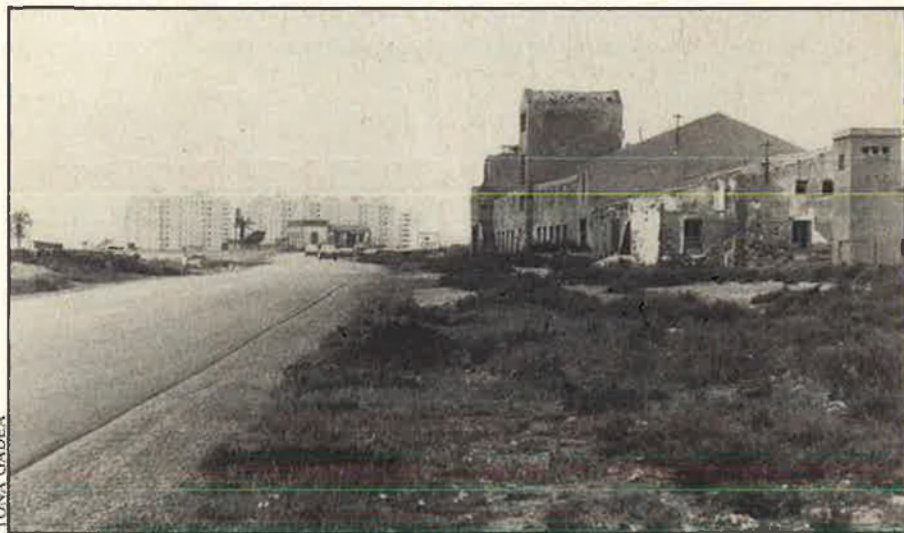
Els PGOU, paper mullat

«La nova urbanització —deia Paco Sánchez Molinero, portaveu del Grup d'Estudis Socials i Mediambientals d'Alacant no sols afectarà l'ús públic de l'espai litoral, sinó que destruirà també un interessant enclavament ecològic. Mentre el govern prepara una Llei de Costes que pretén protegir el litoral i el MOPU tracta de deturar la construcció de nous ports esportius, els ajuntaments, de qualsevol signe polític, continuen la labor dels règims anteriors. La demagogia de la corporació

pel PGOU socialista com a SNU/RU: «sòl no urbanitzable, reserva urbana». La desclassificació urbanística realitzada permetrà, paradoxalment, que es construesca a mansalva.

Els ajuntaments d'Alacant i Elx tenen capacitat per a modificar tots els Plans Parciais definitius sense ingerències de la Conselleria. Després d'un any de tràmits, el sòl podria requalificar-se malgrat que un informe tècnic de la Conselleria en demana la protecció i que la zona que abraça des de Urbanova i Aigua Amarga fins al Cap de Santa Pola, està declarada «parc litoral».

Sense la intervenció de Quiles no s'entén com han canviat tan ràpidament els objectius contemplats en la Memòria del PGOU d'Alacant aprovat el 1987

A Alacant i a Elx l'especulació continua.

d'Alacant respecte a la problemàtica litoral —afirmava— no es pot igualar».

Tant el PGOU d'Elx com el d'Alacant, elaborats fa poc de temps, qualifiquen el terreny dels saladars, una costa frontera dels dos termes, com a «no edificable». El Pla d'Elx el qualifica com a «reserva ecològica» sota els epígrafs de «terreny protegit d'interès agrícola» i «zona de protecció de saladars». Perquè els Quiles, Hernández i companyia puguen construir-hi s'haurà de modificar aquesta qualificació. De «no urbanitzable», el terreny de la salina s'haurà de declarar zona «urbanitzable programada».

El mateix ha de passar a Alacant. El sòl també haurà de ser qualificat novament d'acord amb l'alt *standing*. Després de la construcció d'alguns edificis —Urbanova—, que han quedat aïllats des del Pla que els va crear en 1972 i que ara, amb la Llei de Costes, comencen a multiplicar-se, els terrenys alacantins del Saladar foren qualificats

D'altra banda, el PGOU d'Alacant sacrifica «un dels objectius tradicionalment assumits, el de procurar un desenvolupament paral·lel al mar», protegint «els recursos mediambientals», millorant «la façana litoral» i evitant-ne la privatització, amb la protecció de les platges». Així mateix, amb la supressió del «caràcter de ciutats satèl·lits» per a completar «la ciutat actual». Tot l'esperit contrari.

El 1983, en un estudi realitzat per l'actual director general de Medi Ambient, Carlos Auernheimer, i la Facultat de Ciències de la Universitat d'Alacant es proposava per a aquest enclavament «la seua recuperació com a zona humida. S'aconseguiria amb això —deia—, un pàrquing natural del municipi i se salvaria una zona natural important. La destrucció d'aquesta zona —concloïa Auernheimer— suposaria l'atemptat ecològic més gran que es pot fer al municipi d'Alacant». □